

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa P. S.A. w L.
przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
o ochronę konkurencji i nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 23 stycznia 2015 r., sygn. akt VI ACa 472/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 23 stycznia 2015 r., VI ACa 472/14, wydanym na skutek apelacji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes Urzędu), zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu ochrony Konkurencji i Konsumentów z 28 stycznia 2014 r., XVII AmA 185/11 w ten sposób, że oddalił odwołanie P. S.A. w L. od decyzji Prezesa Urzędu z 21 września 2011 r., [...].

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 111 uokik. Wnosząc o

przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na jej oczywistą zasadność, upatrując widocznego na pierwszy rzut oka naruszenia art. 111 uokik w nieuwzględnieniu zasady proporcjonalności w sposób przewidziany w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z 19 sierpnia 2009 r., III SK 5/09.

Prezes Urzędu w odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie została przyjęta do rozpoznania, ponieważ Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do uznania jej za oczywiście uzasadnioną.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd drugiej instancji zajmował się oceną, czy wymierzając karę pieniężną Prezes Urzędu uwzględnił normatywne wytyczne wymiaru kary i nie przekroczył granic uznania administracyjnego przy nakładaniu kary pieniężnej w wysokości spełniającej funkcję represyjną, prewencyjną i edukacyjną. Sąd Apelacyjny w Warszawie odniósł się do długotrwałego charakteru praktyki, natury stwierdzonego naruszenia, kręgu podmiotów potencjalnie dotkniętych skutkami praktyki, specyfiki rynku, fakt zaniechania stosowania praktyki, współpracę powoda z organem w toku postępowania oraz sposób obliczenia kary pieniężnej przez Prezesa Urzędu. Po uwzględnieniu wymienionych wyżej okoliczności Sąd drugiej instancji uznał, że wymierzenie kary w niższej wysokości doprowadziłoby do tego, że kara nie spełniłaby swoich funkcji.

Sąd Najwyższy w obecnym składzie nie miał w tej sytuacji powodów dla uznania skargi kasacyjnej za oczywiście uzasadnioną tylko z tego względu, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd drugiej instancji nie odniósł się wprost do pozaustawowego kryterium oceny proporcjonalności wymierzonej kary, wynikającego z wyroku Sądu Najwyższego z 18 sierpnia 2009 r., III SK 5/09. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd drugiej instancji zawarł bowiem ocenę, przekonującą dla Sądu Najwyższego, relacji między wysokością nałożonej na powoda kary a realizacją jej funkcji. Przeprowadzenie takiej oceny czyni bezpodstawnym zarzut naruszenia art. 111 uokik przez niedostosowanie wysokości

kary pieniężnej do wysokości przychodu generowanego przez powoda w tym segmencie jego działalności, na którym dopuścił się praktyki ograniczającej konkurencję. Wysokość przychodów uzyskanych przez wielobranżowego przedsiębiorcę na rynku, na którym doszło do naruszenia reguł konkurencji, stanowi tylko jeden z wielu czynników oceny proporcjonalności kary pieniężnej nałożonej przez Prezesa Urzędu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 marca 2014 r., III SK 34/13).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.